

„джанабетликъ“ стрѣпнали натоваренитѣ му магарета, подирѣ които вървялъ младия *Злати*, защото останалъ малко назадъ да си запали цигаря. *Злати* срѣща турцитѣ и безъ да знае за стореното отъ тѣхъ поздравява ги по обичая и си отминава за да застигне добитѣцитѣ. Когато ги видѣлъ той се сетилъ, че това ще е работа на турцитѣ и безъ да му мисли много, измѣква брадвата си отъ единъ товаръ, завтича се слѣдъ турцитѣ и ги посича до единъ. Врѣща се назадъ, подкарва на ново добитѣцитѣ, за да стигне въ Сливенъ, разтоварва ги прѣдъ фурната и още прѣди да се съмне, безъ да съобща на домашнитѣ си „каква е работата“, забива за Балкана<sup>1)</sup>.

Още на утринъта се прѣснлъ въ града слуха за избититѣ турци и за липсването на *Злати*. Никой не се съмнѣвалъ, че подвига е неговъ. Турцитѣ може да не сж били тъкмо „12“, но стига че сж повече отъ единъ. Обаче важното е, че *Злати* е билъ извѣстенъ още преди това. Така, разправя се, че е ималъ необикновенъ ръстъ, не можелъ да се побира правъ въ обикновена врата, прескачалъ тропишкомъ високитѣ плочи на турскитѣ гробища въ *Ески намазгяхъ*, на пжтя за Ново-Село, нѣкои отъ които били „адамъбой“ високи, прѣхвърлялъ се презъ купа сѣно съ върлина и т. н. Въобще, *Злати* е минавалъ предъ очитѣ на тукашното население за втори Крали Марко.

*Злати* е почналъ хайдутуването си съ обирането на турската поща, която е минавала презъ Сливенъ (Джендемъ Дерѣ), по пжтя отъ сѣверна България за Одринъ и Ц-дъ. Годината на излизането му въ Балкана не е точно извѣстна, но ако се сжди отъ тогавашната възраст на *Злати* (споредъ едни 25 годишенъ) това ще е било около 1775-80 г.

Забележителното е, че той е върлувалъ отначало самъ и сума злато и др. скжпоцѣнни прѣдмети сж минали въ ржцетѣ на негови роднини и познати въ Сливенъ, които вмѣсто да ги даватъ на майка му или жена му, задържали ги за себе си.

Неизвѣстенъ още на турскитѣ кржгове и въ околнитѣ села, той сполучва да влѣзе въ чифлика на прочутия на времето си Черкешлийски султанъ и му станалъ по едно време и хлѣбаръ. Отъ тукъ, прочутъ вече и по селата съ боя и силата си, той е билъ повиканъ за пехливанинъ на Пандаклийския султанъ, но *Злати* не приелъ, и както казва народната песень, забива отново за Балкана. По-долу ще се прочетатъ и собственитѣ му думи по тоя случай, въ които явно личи неговото съзнание като войвода и българинъ.<sup>2)</sup>

<sup>1)</sup> Слушано отъ баба Симйонца Козарката, чиято майка — баба Цонка — е била съвременница и съсѣдка на *Злати*.

<sup>2)</sup> Както се каза, почти въ всѣко Сливенско село е имало по